

שיחת הרא"ש זי"ע א' האשק אחריו לקל - 331 - , ה'בא ל'זק"ס ע"א

הגדול ביותר שיש לו כל טוב רוצה לבלוע את העולם, ומה חסר לו עוד שהוא צריך הכל? רק הרבש"ע הטביע באנוש טבע זה שתמיד לא יהיה לו מספיק, ותמיד מקנא במה שיש לשני. והטעם והשורש של זה הוא, שהרבש"ע רוצה שישתמשו במידה זו לעבוד אותו, ומזה נובעת כל הקנאה.

כשאני רואה מרחוק אדם לבוש מעיל יפה אני מקנא בו. ומדוע אני מקנא בו, כי הרבש"ע רוצה שיהיה לי מושג בהשתוקקות לה'. רק והיות שהוא טמיר ונעלם, איה הוא, איפה הוא שאחיה איתו. לכן הוא נתן לי קנאה, שהעיניים שלי יצאו אל המעיל של פלוני. ולמרות שיתכן שאני לבוש יותר יפה ממנו, וכשאתקרב אליו אראה שאין לי כלל במה לקנא, הרבש"ע הכניס בי את הקנאה, כדי ללמדני את ה"אין" שלי באמצעות הקנאה. הוא רוצה שבאמצעות הקנאה יהיה לי את הרגש הזה אליו. כל הקנאה הזו נשלחה לי בכדי שע"י סיבה שהי שולח לי אעצור בעצמי מלקנא, ורק אמצא את הרבש"ע הטמיר ונעלם, ואת הרגש הזה שיש לי בקנאה יהיה לי אליו, רק כאשר יגיע האדם לשורש הקנאה - שהוא הרבש"ע הטמיר ונעלם מכל שאין לנו בו השגה - יוכל לכבות את אש הקנאה, ולהעלות את הרגש הזה אל הרבש"ע ע"י ההימנעות מהקנאה.

ומזה אנו יכולים ללמוד איך למצוא את הרבש"ע בתוך ההעלם של העולם. האדם הזה שאינו יכול מעצמו להתחזק, לא בקנאה, ולא בלשון הרע, ולא ברכילות, לא בגניבה ולא ברציחה, הוא מוכרח תמיד להגיע אל מי שאמר והיה העולם, בלא זה הוא לא יכול ולא יחזיק מעמד בכלום. ואם כן מהו האדם הזה? - אין. ואז הוא יכול למצוא את הרבש"ע ולחיות בבחינת "אין" כמוהו. אך כל עוד שלא יגיע לבחינת אין לא יוכל להשיג את הרבש"ע ולחיות איתו.

משל למה הדבר דומה? בעמקי היער מונח יהלום ששווה מיליארדים, אבל מי יכול להכנס לעובי היער לקחת אותו, הלא כל היער שורץ חיות רעות טורפות נחשים ונמרים, ומי יסכן את עצמו? כך הרבש"ע ברא את עצמו בתוך יער כזה שאף אחד אינו יכול למצוא אותו. ואם כן מה הוא רוצה מאיתנו? הוא רוצה שנמצא את עצמנו שאנו אין, הוא אין, גם אנו נדע שאנו אין, וכך נוכל להגיע אליו, שהוא "בחינת" אין טמיר ונעלם.

ובשביל זה נתן לאדם את המידות הרעות, את מידת הקנאה למשל, שיש לו עינים גדולות ורוצה הכל. לכל אדם נותן הרבש"ע כל צרכו, ולא חסר לו כלום. אף אחד לא מת מרעב, ולכולם יש מה ללבוש. ואם כן למה יש כזו קנאה שאיש את רעהו חיים בלעו. ואף העשיר

שיחת הראש"ש זצ"ל פ' רש"ת זכור קטל"ה ה'תקס"ח

לבין "עצת ה' היא תקום", נשימה אחת, ובנשימה זו יכול להיות יציאת הנשמה. ובכל דור ודור יש יהודים שנותנים את כל החיים בכדי לתפוס נשימה זו ולא לאבדה בהיסח הדעת.

ולמה יש היסח הדעת, מכיון שכל הפעולות שאנו עושים, התפילה, הצדקה והחסד, הם מצות אנשים מלומדה. רק בשביל הסיפוק שיש לאדם שהוא רץ ועושה. ולכך כשמגיע לענין שצריך להיות שלימות הוי' ולא ההנאה שלו זה לא הולך, וינהגו בכבודות. כל זמן ששרוים בהיסח הדעת, מתפללים לומדים, נותנים צדקה, עושים חסד, ורצים למקוה, הכל מצות אנשים מלומדה. בשמים אין לזה כל חשיבות. מספרים שבזמן הבעש"ט היה גוי שעשה חסדים ללא גבול וגרם לרעש גדול בעולם. כשנודע לבעש"ט שנהיה מזה קטרוג גדול בשמים על עם ישראל, נסע לראות מהו זה החסד הגדול שהגוי עושה, וכשבא נוכח לראות שהדבר נכון, ולא מצא במה להשקיט את הקטרוג. הוא נשאר לעקוב אחריו, עד שהבחין שהוא נותן לכלב ג"כ, ואמר לרשב"ע ראה שגם לכלב הוא נותן כך, ואם כן אין זה חסד. ובוהו הוא ביטל את הקטרוג. כך שמצוות שעושים מחמת הרגל אין להם ערך רב. אכן כאשר האדם בא לידי נסיון ונקודת האמת יוצאת, זה מעלה את הניצוצות מכל התפילות והמצות שנעשו כמצות אנשים מלומדה, במציאות הגוף.

כשהאדם צריך לבוא לידי נסיון זה מאד קשה. הלוא זו היא עבודת הצדיקים שחיים כל ימיהם חיי נסיונות, ולכן הם תמיד בפחד גדול וחיל ורעדה יאחזון. מדוע אנו נופלים בנסיונות,

וידי משה כבדים. למה היו כבדים? כי עם ישראל היו במצב של ואתה עיף ויגע ולא ירא אלוקים ולא היו נלחמים על כן היו ידי משה כבדים. במלחמת עמלק נאמר "ויחלוש יהושע את עמלק לפי חרב". נאמר יחלוש ולא נאמר ויהרג שהרג את הגיבורים ונשארו רק החלשים, שיהושע עשה על פי הדיבור של שכינה. מדוע נאמר לו להשאיר את החלשים ולא לכלות את כולם? משום שעמלק הוא השטן הוא היצר הרע, וכל זמן שאדם בעולם הזה לא שייך שיגיע אל תכליתו ללא היצר הרע שבו, לכן לא הרגו רק החליש. כל עוד שהאדם חי בעולם הזה עליו להשמר לבל יסיח דעת מהיסוד הרע שלו, הכרה זו היא תיקונו, וכך יגיע לשלימותו.

האדם נברא בגוף, היות שהרבש"ע רוצה תהלה מחומר, כמו שנאמר "ואביתה תהלה מבשר ודם", והוא צריך לעבוד ולהגיע לכך שאפילו את הנשימה שלו לא יוכל לאחוז, דהיינו שיתפשט מכל בחינת הגוף. ואיך יוכל להגיע לזה, הרי כל הדור בירידה, וכשהדור בירידה גם הצדיקים יורדים כמו שנאמר לך רד כי שחת עמך. אך למרות שהכל בירידה יש שלימות בכל הדורות, כמו שאמר רשב"י ראיתי בני עליה והם מועטים, והמועטים ההלו יש להם כח של "מסרת רבים ביד מעטים". יבוא יום שכל הרבים יהיו כמו המועטים הללו. התענוג של היצר הרע זה נשימה אחת, היסח הדעת. כמו שהמשיח צריך לבוא בהיסח הדעת כך התענוג של הפגם הוא לא יותר מאשר היסח הדעת. והכל תלוי בבחירה של רגע אחד. כמה זמן זה הבחירה, נשימה. כמה הוא המרחק בין "רבות מחשבות בלב איש"

גופא הנסיון האמיתי. זה שהוא עושה הכל מצות אנשים מלומדה, זה בגלל שהוא נמצא ב"רבות מחשבות בלב איש", והוא לא חי ב"עצת ה' היא תקום". הוא לא יודע שזה גופא הנסיון, ואין לו פחד של "אל תביאיני לידי נסיון".

וזה שחי חיים קלים כאלו אין עצה עבורו רק להגיע לנסיון של כאב, אז הוא מרגיש שהוא בנסיון, והוא במתח ופחד שלא יפול. כל זמן שהולך לו יש עליו קטרוג נורא, מדוע, כי איננו חי בבחינת "שיויתי ה' לנגדי תמיד כי מימיני בל אמוט", "ימין ה' עושה חיל". ומתוך הקטרוג הזה הוא נופל לנסיון. וזהו תיקונו. כמו שנאמר "טוב לי כי עונתי למען אלמד חוקיך". כי מכיון שבשעת הרווחה הוא לא עבד בבחינת "אל תביאיני לידי נסיון", רק להיפך הוא היה בבחינת "אני ואפסי עוד", אין לו דרך אחרת רק להגיע לבחינת "עד יום מותו תחכה לו בתשובה להנטותו לתחיה".

(- האבק יא' 508 -)

ומדוע בשעת נסיון אנו לא מבינים את הנסיון, מפני שאנו חיים בקלות ומחפשים חיים נוחים, וכשהולך טוב לא חושבים שבעצם זה גופא הוא הנסיון. ומהו הנסיון? אל תביאיני רגל גאווה. כאשר הוא עושה ומצליח הוא נכנס לגאווה, והוא נהיה מציאות של שלימות הגאווה. והמצוה שהוא עושה מלובשת בגאווה.

וזהו היא עבודת האדם, לבטל את הגאווה הזו. זו העבודה הכי קשה, והנסיון הקשה ביותר. הבע"ד מכניס אותו לשגרה, מצות אנשים מלומדה, "אשר קרץ בדרך", בכדי שלא ירגיש שהכל עטוף בגאווה. וכך כל המצות שלו לא יתעלו, מכיון שאינם בביטול. ולמה הוא לא מקיים את המצוות בביטול, מפני שאינו בבחינת "אשרי אדם מפחד תמיד", שיפחד וידע שהתפילה היא לא שלו כי אם שכינה מדברת מתוך גרונו. ועושה הכל מצות אנשים מלומדה. זו היא עבודת האדם. ובשעה שאין לו נסיון, והכל הולך לו בקלות, הוא צריך לבקש מה' "אל תביאיני לידי נסיון". כי זה שאין לו כל קושי זהו

שהשמחה במעונם

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' לנישואי הנכד

הר"ר משה קלירס ומשפ' לנישואי הבן

הבה"ח אפרים קלירס לנישואיו

הר"ר יוסף חזן ומשפ' לנישואי הבן

הר"ר אהרן גרינצווייג ומשפ' לנישואי הבת

הר"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ' לנישואי הנכד ולהולדת הנכד

הר"ר אהרן רובינפלד ומשפ' לנישואי הבן

הר"ר מרדכי וייסברג ומשפ' לנישואי הבת

הבה"ח נחום רובינפלד לנישואיו

הר"ר יהודה ליב פרוש ומשפ' לאירוס' הנכדה

י"ל ע"י

מערכת החברותא
רח' עדני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 ☎

ת.ד. 5080

ירושלים 91050